

La devoció es manté ben viva

Un any més, quan es compleix la cinquantena pasqual i revivim la Pentecosta o Pasqua Granada, celebrem també la festa del Sant Crist de Manacor. No cal explicar als manacorins el que significa aquesta venerada imatge per a tots aquells que, des de petits, ens hem acostat a venerar-la. Per això la seva festa anual és tan viva i participada.

La festa del sant Crist és esperada no tan sols per aquelles persones més devotes que amb molta freqüència van a visitar-lo al seu cambril, sinó també per moltes altres que, tal volta no participen a les celebracions litúrgiques, però senten una especial devoció per aquesta imatge venerada a la Parròquia de Nostra Senyora dels Dolors.

La festa del sant Crist pot semblar que cada any és igual: L'església gran ben plena; els balls dels Cossiers i "sa Dama" acompanyats dels flabiols, xeremies i tamboret, i especialment el ball de l'oferta; la missa solemne presidida per un "predicador extern" amb uns quants concelebrants més; la creu de clavells blancs i vermells com a homenatge a la invocada imatge i, a la vegada, com a contribució econòmica amb alguna finalitat concreta; els brots de romaní que escampen el seu flaire per tot el temple; les corals entonant els goigs; el poble amb una sola veu, cantant el Crec en un Déu; les ofrenes ben significatives i representatives de tot el poble; la presència d'una bona part de les autoritats municipals, la veneració de la imatge...

Així i tot, amb el conjunt d'elements esmentats que varien poc d'un any a l'altre, la festa sempre aporta alguna cosa diferent; i no em referesc tan sols al qui presideix la celebració, que enguany serà el Bisbe de Mallorca Mns. Javier Salinas, sinó més aviat a la vivència interior de les persones que participen a la celebració.

La situació dels homes i dones pot variar molt d'un any a un altre. Hi ha ocasions especialment doloroses: malalties greus, la mort d'una persona estimada, una ruptura matrimonial... aleshores la veneració del sant Crist amb motiu de la seva festa es converteix en pregària per demanar força, consol, llum, esperança...

Per a una altra família la vivència pot tenir un caire totalment positiu i es converteix amb motiu d'acció de gràcies pel naixement d'un infant, pel final de carrera de la néta, per haver trobat una feina estable...

A uns tercers la festa del sant Crist els evoca records d'infància, de visites al seu cambril amb la padrina, de peticions de salut... Hi ha devots/es que davant el Crist de Manacor, contemplant la seva faç, vessen llàgrimes de dolor, d'agraïment o d'impotència, però sempre des de l'afecte més sincer i profund.

Torna la festa del sant Crist; una nova ocasió per retrobar-nos amb el Crist clavat a la creu, amb el seu rostre serè cobert amb part per la llarga cabellera, però a la vegada sabent-lo viu, ressuscitat, present en els nostres cors, disposat sempre a rebre les nostres peticions i a donar-nos el seu consol.

En un món on sembla que aquest tipus de devoció és pròpia de gent immadura o poc culta, on l'espiritualitat gairebé no hi té cabuda, la festa del sant Crist amb tot el que comporta, ens demostra que la fe, la confiança en Déu i la transcendència encara romanen en el cor de moltes persones, també entre els que tenen estudis universitaris.

Des d'aquí vos convidam a revivre una vegada més aquesta festa tan sentida i desitjada per la majoria dels manacorins/es, especialment en aquest any jubilar de la misericòrdia.

Andreu Genovart Orell

Exhortació Apostòlica “Amoris laetitia”

De la darrera exhortació que ha escrit el Papa Francesc amb el títol “*La alegría de la amor*”, vos n’oferim una sèrie de paràgrafs pel seu interès, claredat i actualitat.

35. Els cristians no podem renunciar a proposar el matrimoni per tal de no contradir la sensibilitat actual, per estar a la moda, o per sentiments d’inferioritat davant del daltabaix moral i humà. Estaríem privant el món dels valors que podem i hem d’aportar. [Però no] ens serveix voler imposar normes per la força de l’autoritat.

38. Molts no interpreten que el missatge de l’Església sobre el matrimoni i la família hagi estat un clar reflex de la predicació i de les actituds de Jesús que, al mateix temps que proposava un ideal exigent, no perdia mai la proximitat compassiva amb els fràgils, com la samaritana o la dona adúltera.

241. Cal reconèixer que hi ha casos en què la separació és inevitable. De vegades pot arribar a ser fins i tot moralment necessària, quan precisament es tracta de sostreure el cònjuge més dèbil, o els fills petits, de les ferides més greus causades per la prepotència i la violència, el desànim i l’explotació, la deixadesa i la indiferència. Però «s’ha de considerar com a remei extrem, després que qualsevol intent raonable hagi estat inútil» (Joan Pau II).

243. A les persones divorciades que viuen en nova unió, és important fer-les sentir que són part de l’Església, que no estan excomunicades i no són tractades com a tals, perquè sempre integren la comunió eclesial.

245. Als pares separats els prego: No prengueu mai, mai, mai el fill com a ostatge. Vos heu separat per moltes dificultats i motius, la vida vos ha donat aquesta prova, però que no siguin els fills els que carreguin el pes d’aquesta separació, que no siguin utilitzats com a ostatges contra l’altre cònjuge. Que creixin escoltant que la mare parla bé

del pare, encara que no estiguin junts, i que el pare parla bé de la mare. És una irresponsabilitat danyar la imatge del pare o de la mare amb l’objecte d’acaparar l’afecte del fill, per a venjar-se o per a defensar-se.

260. La família no pot renunciar a ser lloc de sosteniment, d’acompanyament, de guia, [dels fills] encara que hagi de reinventar els seus mètodes i trobar nous recursos. Necessita plantejar-se a què vol exposar els seus fills. Per a això, no s’ha de deixar de preguntar-se qui s’ocupa de donar-los diversió i entreteniment, qui entra a les seves habitacions a través de les pantalles, a qui els entrega perquè els guïin en el seu temps lliure.

296. «El camí de l’Església, des del concili de Jerusalem en endavant, és sempre el camí de Jesús, el de la misericòrdia i de la integració [...] El camí de l’Església és el de no condemnar a ningú per sempre i difondre la misericòrdia de Déu a totes les persones que la demanen amb cor sincer» (...). Llavors, «cal evitar els judicis que no tenen en compte la complexitat de les diverses situacions, i cal estar atents a la manera en què les persones viuen i pateixen a causa de la seva condició».

297. Ningú no pot ser condemnat per sempre, perquè aquesta no és la lògica de l’Evangeli. No em refereixo només als divorciats en nova unió sinó a tots, en qualsevol situació en què es trobin.

299. Acullu les consideracions de molts pares sinodals, els quals van voler expressar que «els batejats que s’han divorciat i s’han tornat a casar civilment han de ser més integrats en la comunitat cristiana en les diverses formes possibles. (...) Ells no només no

han de sentir-se excomunicats, sinó que poden viure i madurar com a membres vius de l’Església, sentint-la com una mare que els acull sempre, els cuida amb afecte i els anima en el camí de la vida i l’Evangeli. Aquesta integració és també necessària per a la cura i l’educació cristiana dels seus fills, que han de ser considerats els més importants».

300. Si es té en compte la innombrable diversitat de situacions concretes, com les que hem esmentat abans, es pot comprendre que no s’hauria desfermar del Sínode o d’aquesta Exhortació una nova normativa general de tipus canònica, aplicable a tots els casos. Només cal un nou alè a un responsable discerniment personal i pastoral dels casos particulars, que hauria de reconèixer que, ja que «el grau de responsabilitat no és igual en tots els casos», les conseqüències o efectes d’una norma no necessàriament han de ser sempre les mateixes.

301. Ja no és possible dir que tots els que es troben en alguna situació així anomenada «irregular» viuen en una situació de pecat mortal, privats de la gràcia santificant.

307. Comprendre les situacions excepcionals no implica mai ni amagar ni rebaixar la llum de l’ideal més elevat que Jesús proposa a l’ésser humà. Avui, més important que una pastoral dels fracassos és lesforç pastoral per consolidar els matrimonis i així prevenir les ruptures.

Tot canvia

Es ben cert que tot canvia i els darrers anys, ho podem afirmar sense por a equivocar-nos, el canvi és molt ràpid i vertiginós. Avui les coses són d'una manera i demà d'una altra i això en tots els diferents camps i àmbits: En la investigació, en els avanços tecnològics, els costums, les modes, la política ...

Aquesta tendència també la podem constatar en el comportament de la gent en general respecte a la religió o l'església. Anys enrere tothom es casava per l'església, per ventura perquè no hi havia altra opció, batiava els fills etc. perquè ens movíem en un ambient de cristianisme. Avui no és així. Però tothom actua amb molta més llibertat i es respecten les maneres de fer de cada persona tant pel que fa a la religió, la política, les aficions o el comportament en general.

Moltes parelles es casen civilment, nombroses famílies no batien els infants, són relativament pocs els qui participen a la missa dominical... Darrerament, i més poc a poc, es va donant un canvi respecte als funerals quan semblava que aquest era un dels punts intocables. Comencen a fer-se accions o celebracions d'enterrament civils, hi ha famílies que no volen ni exèquies ni funeral; n'hi ha d'altres que només volen una cosa de les dues.

Hem d'admetre pel que fa als funerals, en la majoria de casos pesa molt més l'aspecte social que no el religiós, la qual cosa en si mateixa no és dolenta. El que sí voldria clarificar és que, fem el que fem, ho hem de realitzar amb convenciment tant si ens decantam pel caire religiós com per el social. I a vegades els límits entre aquests dos camps no estan prou definits.

He vist funerals per un difunt que era una persona molt creient, en canvi els seus familiars no participaven de la visió cristiana i, per respecte al difunt/a, han decidit celebrar la missa-funeral. En principi aquesta postura és bona, però no sempre l'actitud que han mantingut els familiars durant la celebració ha estat correcta. Se'ls ha vist absents, distrets, en algunes ocasions roegant xiclé... Crec que no és exigir molt demanar un comportament adequat i respectuós donat el lloc i el moment de la celebració.

Encara que ja fa més temps, també hem tingut casos de persones declarades no creients o agnòstiques que no

anàvem mai a les celebracions religioses i, a la seva mort, els familiars s'han "encabotat" en voler celebrar el funeral. De tota manera aquests fets de cada dia són més aïllats, ja que la mateixa persona en vida deixà dit als familiars o escrit en el testament que, en morir, no volia cap casta d'intervenció per part de l'església, la qual cosa és d'agrair.

Des que hi ha els tanatoris i la vetlla dels difunts es fa en aquests llocs, les coses s'han anat clarificant cada vegada més, diferenciant l'aspecte social del religiós. Avui s'actua amb molta més llibertat que no antany i els familiars que no volen el servei de les exèquies pels seus difunts ho manifesten clarament i el mateix passa amb la missa funeral.

A la majoria de les esqueles hi podem llegir: pregària, condol i funeral a tal hora a la Parròquia de... Això no obstant, cada vegada és més freqüent veure: "el dol s'acomiarà en el tanatori". Per tant, no ens hem d'escandalitzar si hi ha famílies que, pel motiu que sigui, volen prescindir dels serveis religiosos a l'hora d'acomiarar un difunt.

El que més hem de valorar és la llibertat, la coherència de les persones i el respecte que aquestes mereixen per damunt tradicions, costums o creences. Segur que fins i tot el difunt, des de l'altra vida, ho agrairà.

ENVIADOS A PREDICAR EL EVANGELIO

jubileo.dominicos.org

JUBILEO 800 1216-2016
ORDEN DE PREDICADORES

800 anys al servei de la predicació de l'Evangelí

L'Orde de Predicadors, també coneguda com la dels Dominics, celebra al llarg de l'any 2016 un any jubilar, amb el lema "Enviats a predicar l'Evangelí". Aquest Jubileu recorda la publicació de les Bules promulgades pel Papa Honori III fa vuit segles, que confirmaven la fundació de l'Orde el 1216 i el 1217. L'any jubilar pròpiament dit se celebra entre el 7 de novembre de 2015 fins al 21 de gener de 2017, en què arribarà al seu cim amb la celebració d'un gran Congrés Internacional a Roma sobre la missió de l'Orde Dominicana en el món d'avui.

Amb l'aprovació per part del Papa s'acomplia el somni del castellà Domingo de Guzmán que, preocupat pels problemes del món i de l'Església del moment, va sentir la necessitat de fundar una Orde els membres de la qual es dedicassin a la predicació, la contemplació, l'estudi i la compassió; per a ajudar els homes i les dones de cada època.

Va néixer, d'aquesta manera, l'Orde de Predicadors formada per frares, monges contemplatives i laics, a la qual s'hi afegiren més tard les germanes de vida apostò-

lica; un fet que donà lloc a la formació de la Família Dominicana, amb un total de cent mil membres. Al llarg d'aquests 800 anys d'història aquesta Família ha contribuït a l'expansió de la Paraula de Déu, a la formació en la fe, a la creació d'universitats, a la gestació dels drets humans... Ha aportat 130 sants i santes a l'Església, amb 4 Papes fills de Sant Domingo, i grans figures en el camp de la teologia, del compromís amb la justícia, de la mística, la filosofia, la literatura, l'art, la ciència, la geografia...

En aquests 800 anys no tot han estat moments de llum, també s'han comès errors; fet pel qual aquest any vol ser una ocasió per a demanar perdó i sol·licitar de Déu l'ajut necessari per a saber actuar sempre d'acord amb la seva voluntat.

L'Orde Dominicana celebra que aquest any jubilar seu coincideixi amb el Jubileu de la Misericòrdia convocat pel Papa Francesc, ja que va ser la compassió per la salvació de moltes persones allò que va moure Sant Domingo a fundar una orde que dugués a tots els racons de la terra l'anunci de l'Amor entranyable del Déu Pare envers la humanitat.

Quin sentit té avui la predicació, fet diferencial dels Dominics?

El segle XIII, quan va viure Sant Domingo, era un temps de canvis dramàtics. Fins i tot ordes més antigues que la que ell fundaria anys després es tiraven enrere, per por davant un món en transició. El fundador dels Predicadors s'avancà per tal d'enfrontar-se sense por al futur, mogut per la compassió cap a aquells homes i dones confusos, i a la recerca d'un nou sentit. Com Sant Domingo llavors, els Dominics del segle XXI no tenen por d'escoltar la Paraula de Déu tal com es revela en en món d'avui, que també està en transició. Volen fer-ho perquè la fidelitat al fundador i a l'Església així ho demanen.

Però quina classe de predicació és aquella que manté viva l'empenta dels predicadors i es mostra irresistible per a la gent que els escolta?

“La nostra experiència d'escoltar, el nostre compromís amb les vides d'altres germans i les nostres reflexions, ens han obert els ulls dins un món de mentides. Amb el nostre carisma de cercar i de proclamar la Veritat, aquest mal constitueix per a nosaltres un particular desafiament”, llegim a una Carta d'un dels darrers Capítols de l'Orde. “Som cridats a ajudar a construir amb la nostra predicació una cultura de la veritat i de les relacions humanes, per a arraconar d'una vegada la cultura de la mentida.”

Seguim llegint a la Carta abans esmentada: “La compassió de Sant Domingo ens urgeix a denunciar la injustícia, a llegir els signes del futur que s'estan realitzant i a dur endavant els projectes que hem dissenyat.” I és que el sentit de la predicació i un afany incansable de cercar la Veritat, amb una síntesi perfecta de vida contemplativa i d'itinerància apostòlica, guiaren les passes de Sant Domingo durant el segle XIII i continuen essent, avui dia, la raó de ser d'una Orde que gairebé arriba a tots els racons del nostre món. Sense cap dubte, la flama que du a la boca el canet que Sant Domingo té als peus continua cremant el món, amb la força de la seva predicació; els “atletes de la fe”, que així eren coneguts els Dominics, segueixen encara amb molts camins pendents de recórrer.

En una entrevista concedida a una ràdio, Fra Xabier Gómez, president de la Comissió per al Jubileu, deia que l'any 1216 el món occidental vivia un canvi cultural molt fort, una època convulsa amb grans transformacions; entre elles el pas d'una vida agrícola al naixement de les ciutats, o l'aparició de les primeres universitats. Enmig d'una societat convulsa i confusa, l'aparició de l'Orde Dominicana és “la resposta creativa d'un home que vol actuar davant els anhels d'una humanitat que cercava en els moviments dels càtars i dels albigeos una vivència més real i propera a allò que diuen els Evangelis”.

Sant Domingo no tanca els ulls a aquestes noves realitats del món cristià, molt crítiques amb la jerarquia i les comoditats i privilegis de l'Església d'aquella època, ni tampoc opta per la violència o la imposició, massa sovint el camí fàcil. Davant aquest fet, posa tots els seus sabers i totes les seves energies per a escoltar, dialogar, aprendre i aportar; des de la contemplació i un estudi profund es podrà respondre, amb l'experiència del Regne de Déu com a fonament, a les necessitats de les dones i dels homes de qualsevol moment històric. Aquest és, des de llavors, el bessó i la raó de ser de totes les filles i fills de Sant Domingo.

La relació entre l'Orde Dominicana i Mallorca es remunta a molts segles enrere, amb l'arribada dels primers frares a l'illa poc temps després de la conquesta del rei Jaume I l'any 1229. Hi va haver comunitats a llocs com Palma, Inca, Pollença, Lloret i, també, a Manacor. Malauradament, els Dominics deixaren la nostra ciutat ja fa un grapat d'anys, amb el regust desagradable d'un comiat no gaire “elegant”. Ens queda, però, per a la posteritat l'imponent Convent de Sant Vicenç Ferrer i el seu esplèndid retaule de l'altar major, el Claustre magnífic, les festes de Sant Domingo amb els nostres estimats Moretons i, per damunt de tot, el bon record de molts homes de fe i d'estudi que varen fer del servei a la Paraula de Déu la raó de ser de la seva profitosa estada entre nosaltres. A les festes de Sant Domingo d'enguany tendrem present, també, la celebració d'aquest Jubileu dels Dominics, d'una manera especial el dia del pregó. Hi estau tots i totes convidats.

Festa del Sant Crist de Manacor

Homília pronunciada per Mn. Bartomeu Villalonga, rector del Seminari, a la festa del Sant Crist de l'any passat.

 I bisbe Sant Agustí dirà: la mesura de l'amor és l'amor sense mesura. I així, sense mesura, sense possibilitat de mesurar, és l'amor que sentiu per aquesta hermosa talla i figura del Sant Crist. Ho diu la història, ho diu la devoció i pietat que sentiu per ella, ho diu l'estimació que li professau. Es veu i es nota en la multitud de pregàries i gràcies demanades. Es percep en la multitud de promeses fetes davant Ell. Però si l'amor d'aquest poble pel seu Sant Crist és impossible de quantificar, com no serà de gran l'amor cap a Manacor d'aquell que és en sí mateix l'amor sense mesura?

Quan venim aquí i ens seiem mirant fixament a la imatge del Sant Crist i amb els ulls de la fe intentam entrar en el misteri que es tanca en la Creu, es quan descobrim l'amor immens, la gran tendresa insondable de Déu que ha volgut compartir la nostra vida i la nostra mort fins a l'extrem.

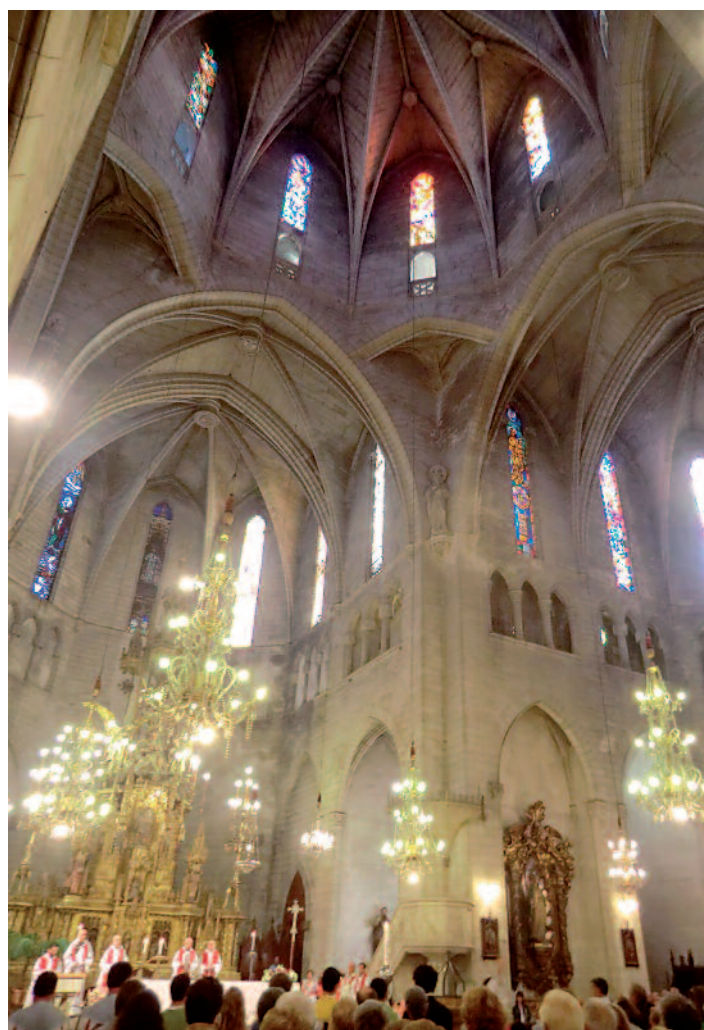
Sant Joan en el seu evangeli de manera admirable dirà: «Tant ha estimat Déu al món que ha donat al seu únic Fill perquè tot el qui cregui en ell no defalleixi, sinó que tingui vida eterna». Per tant la Creu amb Jesucrist crucificat ens revela, ens mostra, ens dona a conèixer, l'amor increïble de Déu. I res ni ningú ens podran separar d'ell.

Si Déu sofreix en la creu, no és perquè estima el sofriment sinó perquè no ho vol per a cap de nosaltres. Si mor en la creu, no és perquè no vulgui la felicitat, sinó perquè la vol i la cerca per a tots, i d'una manera especial pels més oblidats i humiliats. Si Déu agonitza en la creu, no és perquè menyspreï la vida, sinó perquè l'estima tant que només cerca que tots la disfrutem un dia en plenitud.

Per això, la Creu de Crist, la imatge del Sant Crist l'entenen millor que ningú els crucificats: els qui sofreixen impotents la humiliació, el menyspreu i la injustícia, aquells que no gaudeixen de salut, o són víctimes del sistema, així com els qui viuen necessitats d'amor, d'alegria i de vida.

A qui ens podríem aferrar si Déu fos simplement un ésser poderós i satisfet, molt semblat als poderosos de la terra, només que més fort que ells? Qui ens podria consolar, si no sabéssim que Déu està sofrint amb nosaltres i en nosaltres?

Només un Déu així, un Déu que tot Ell és misericòrdia, com ens ha recordat el papa Francesc, pot commoure i moure el cor de l'home. No deixem de fixar la nostra mirada en el Sant Crist. No deixem de invocar-lo, no deixem de fer-lo present dins la nostra vida. I no fer-ho

solament des d'un punt de vista social, cultural o tradicional, sinó des d'un punt de vista creient. Que el Sant Crist impregni, deixi marca en tota la nostra vida.

Aquesta celebració d'avui, ara que tancam el temps pasqual amb el do del Sant l'Esperit, ha de ser una convidada a tots nosaltres a viure la creu de Jesús no com a derrotats, sinó com a portadors d'una esperança final. Tot el que perdi la seva vida per Jesucrist la trobarà. El Déu que va ressuscitar a Jesús ens ressuscitarà també a una vida plena. La nostra gran temptació, la temptació dels cristians és sempre voler viure sa vida sense la creu, la volem desterrar de les nostres vides. Volem viure l'Evangeli sense renúncia ni cost algun. Col·laborar en el projecte del Regne de Déu i la seva justícia sense sentir el rebuig o la persecució. Volem seguir a Jesús sense que ens passi el que a ell li va passar, i això germanes i germans no és possible.

Si decidim seguir a Jesús, a aquell que durant dos mil anys ha enamorat a tanta gent i ens ha enamorat també a nosaltres, si decidim seguir a Jesucrist crucificat i ressuscitat, hem de ser conscients que acabarem carregant amb la seva creu. Però no oblidem mai que ens trobarem també amb la seva pau i el seu amor inconfusible gràcies al gran do de l'Esperit.

Els Cossiers a la festa del Sant Crist

Des de les pàgines de Lluerna volem donar resposta a totes aquelles persones que s'han interessat per saber des de quan els Cossiers de Manacor participen a la festa del Sant Crist. És prou sabut com el recobriment de la dansa es produí el 1981 arran d'una recerca protagonitzada per tres estudiants de magisteri manacorines: Aina Maria Sansó, Maria Coloma Gelabert i Maria Galmés. Amb força il·lusió aconseguiren assajar els balls, confeccionar nous vestits i dansar pels carrers un 30 de maig. Aleshores, les dates de sortida foren motiu de debats, discussions i recerques i, davant la impossibilitat de trobar aixopluc en les tradicionals del 15 d'agost (l'Ascensió de la Mare de Déu) o 25 de juliol (sant Jaume), s'elegera la fira de maig. L'objectiu darrer era anar on hi havia gent i popularitzar així

el ball. Malauradament, però, els manacorins no mostraren l'interès esperat i la il·lusió inicial s'anà apagant. Quan la dansa restava a punt de tornar a caure en l'oblit, l'Ajuntament de Manacor, amb l'Escola Municipal de Mallorca al cap davant, es comprometé a garantir la

continuïtat. En sessió plenària del 19 de març de 1990 se'ls declarava patrimoni cultural del poble de Manacor, regulant-se les sortides: com a festa civil, el dia del pregó de les Fires i Festes de Primavera. Com a festa religiosa, el dia de Pentecosta (festivitat del Sant Crist).

Un any caminant cap a Emaús

Aquest ha estat el primer any que les parròquies de Manacor han ofert als nins i joves el nou projecte de Pastoral que hem anomenat EMAÚS.

En aquest primer any han participat del projecte un total de 30 jovenets i joves repartits en 3 grups. Un primer grup de 11 jovenets de entre 10 i 12 anys, acompanyats per na Margalida, un segon grup de 5 joves de entre 13 i 16 anys acompanyats per na Bàrbara i en Montserrat i un tercer grup de joves a partir de 16 anys acompanyats per en Joan i en Julià.

Els joves han pogut participar de les celebracions més significatives de les nostres parròquies com són les festes de Crist Rei i Sant Pau, les matines o totes les celebracions de Setmana Santa.

Les trobades s'han realitzat de forma setmanal, en el cas dels més petits i quinzenal (sempre que ha estat possible) amb els més grans. En aquestes trobades hem pogut aprofundir en temes com són la fam, la pau, l'amor o intentar contestar a la pregunta de per què som cristià.

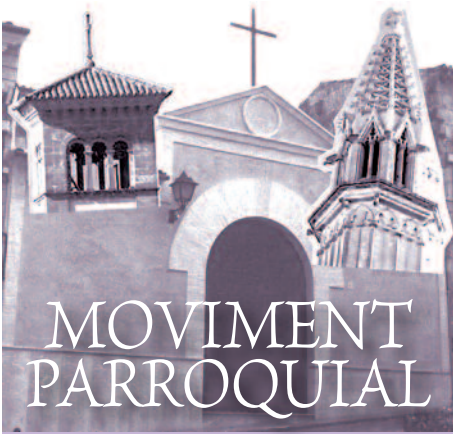
Com altres moments significatius d'aquest primer any podem destacar les convivències realitzades a la casa de les germanes Franciscanes de la Colònia de Sant Jordi, l'ajuda a caritas en la campanya de Nadal o l'excursió que realitzarem amb els i joves i les seves famílies a l'ermita de Betlem acompanyats del millor guia de la zona, el nostre rector. Allà poguérem celebrar una eucaristia molt viscuda.

L'equip d'animadors seguim amb l'esperança que l'anunci del regne ens ha d'encoratjar a tots i que la principal prioritat de les nostres parròquies ha de ser l'evangelització de nins i joves.

Seguim caminant cap EMAÚS amb l'esperança d'arribar-hi, partir el pa i obrir els ulls al Ressucitat.

Breus

Equip de redacció

MOVIMENT PARROQUIAL

DEL 18 MARÇ AL 13 MAIG

Parròquia dels Dolors

Baptismes:

- Javier Molina Carbonell
- Melania Hernández Lara

Confirmacions:

- Miquel Àngel Durán Sansó
- Juan Gabriel Sureda Sancho

Primeres Comunions:

- Claudia Gilgado Barceló

Noces d'Or:

- José Leoncio García Mallada i Margalida Prohens Manresa
- Antoni Grimalt Febrer i Juana Andreu Rosselló

Defuncions:

- Alfonso Gutiérrez Pérez
- Manuel Rivas Lliteras
- Catalina Andreu Riera
- Aina Riera Fornés
- Carmen Álvarez-Ossorio Bonet
- Montserrat Pasqual Lull
- Antoni Rosselló Brunet
- Antònia Caimari Matas
- Pedro Barceló Suñer
- Sebastià Sansó Barceló
- Miquela Mascaró Obrador
- Isidora Mate Sanz
- Catalina Ferrer Sureda
- Antònia Miquel Gayà
- Francisca Cortés Fuster
- Juan Sureda Nadal

Parròquia de Crist Rei

Baptismes:

- Izán Alcázar Racionero

Primeres Comunions:

- Pere Antoni Blanquer Cabrer
- Francesc Juan Blanquer Cabrer
- Xim, Xesc i Lluís Castilla Cabrer
- Andreu Aranda Vadell
- Sergi Lull Roca
- Pablo Martín Vargas Finozzi
- Albert Grimalt Gomila
- Isabel Lull Lull

Defuncions:

- Catalina Nadal Sureda
- Blas Beltran López
- Isabel Brunet Llinàs
- Carmen Egea Punzano
- Jacinta Montes Bonilla
- Maria Bassa Riera

Parròquia de Sant Pau

Baptismes:

- Sergi Fernández Alcántara

Noces d'Or:

- Llorenç Sureda Caldentey i Catalina Sansó Vives

Defuncions:

- Catalina Amengual Ferrer
- Pràxedes Maymó Barceló
- Juana Gomila Gelabert
- Anselmo González Arias
- Maria Ferrer Bauzá
- Guillem Oliver Morell
- Bernat Mayol Sansó
- Miquel Sureda Lliteras

FESTA DEL SANT CRIST

Aquest pròxim diumenge dia 15 celebrarem la festa del sant Crist. Serà a les 20 h. a la missa de les 20 h. que presidirà el Sr. Bisbe, Javier Salinas Viñals. Com de costum no hi faltará la participació dels Cossiers de Manacor. Trobareu més informació sobre el tema en aquest mateix full. Aquest dia se suprimeixen les misses vespertines de les altres Parròquies.

ALTRES FESTES DE MAIG

Com sabeu, cada any el més de maig està farcit de festes: Ja hem celebrat les del sant Crist de la Fe a la barriada de Fartàritx amb la missa solemne en la qual hi participaren com de costum els "nanets". Aquests dies l'Associació Cultural s'Agrícola celebra la festa del seu Patró sant Isidre amb tota una sèrie d'actes. La de Sant Domingo tindrà lloc el pròxim dies del 17 al 22 de maig, destacam especialment la missa solemne i processó del dissabte 21 a les 19 h. al convent de sant Vicenç Ferrer.

NOVA TARIMA AL PRESBITERI DE CRIST REI

Fa un parell de setmanes l'antiga tarima de finals del anys 70 que cobria la part superior del presbiteri de Crist Rei ha esta substituïda per una nova. La vella, ja molt deteriorada, presentava un aspecte deplorable i poc decorós, per la qual cosa es pensà canviar-la ara que hi ha les celebracions de primeres comunions, baptismes i nocces. El cost total ha estat de 1.330 euros.

FESTA DEL CORPUS

Enguany celebrarem la festa del Corpus el dia 28 de maig amb la missa solemne que serà a la Parròquia dels Dolors amb la processó amb el Santíssim pels carrers de costum. Aquest dia se suprimeixen les misses de la nostra ciutat excepte la de sant Josep.

EXPOSICIÓ FOTOGRAFICA

Del dimarts 31 de maig al dissabte 4 de juny tindrà lloc una original exposició que du per lema "No sols són culleres" en la qual l'artista Lope Campos López mostra diferents aspectes de la problemàtica social.

L'exposició es podrà visitar a la botiga solidària de Càritas en el carrer Pou Fondo 28.

VIATGE A SICILIA SEGUINT LA RUTA DE SANT PAU

Des de les nostres Parròquies s'organitza un viatge a Sicília pel pròxim mes d'octubre, concretament dels dies 10 al 16. És un viatge cultural-religiós visitant algun lloc per on passà sant Pau, com Siracusa. Aquesta sortida segueix els mateixos criteris d'altres anteriors (Terra Santa, Grècia, Roma) per la ruta de l'Apòstol.

La Proposta es fa amb molt de temps d'antelació de cara a les reserves d'avió i hotels. Les persones que desitgin més informació es poden dirigir al rector Andreu Genovart.

EXCURSIÓ DEL GRUP EMAÚS

El passat dia 24 d'abril una sèrie representativa de nins i nines del grup Emaús, acompanyats dels seus pares, pujaren a l'ermita de Betlem. Va ser un dia d'agradable convivència on s'alternaren els jocs amb el diàleg i el compartir la vianda a taula. Moment especialment intens fou la celebració de l'Eucaristia, molt participada i viscuda.